

முகவுரை.

எனது நண்பர் ஸ்ரீ T. R. பத்மநாபய்யர் ஓர் சலியாத மூனையுழைப்பாளி. அவருக்கு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சிறந்தபயிற்சியுண்டு. வடமொழியில் தான் கற்ற பல விஷயங்களைத் தமிழிற் செய்யுளாகவும் கீதங்களாகவும் இயற்றியுள்ளார். இவ்வாறு அவரியற்றிய சிறு பிரபந்தங்கள் பல. பாரதநாட்டின் பெருமை பற்றிப்பாடிய பாக்களில் சொல்லழகும் பொருட் செறிவும் ஒப்பற்றவை. இனிமை ஒழுங்குகின்றது.

கீதை ஓர் உலகநூல். அது மொழிபெயர்க்கப்படாத மொழியில்லை. நம் நாட்டில் கீதையை யொட்டிய நூல்கள் எண்ணற்றவை. அறிஞர்களுள் அதையாராய்ச்சி செய்யாதவர் இல்லை யென்றே சொல்லலாம். நம் ஆசிரியர் பத்மநாபய்யருக்கு அதில் சொல்லொணா ஆர்வம். அதில் அஷ்டாவதானம் செய்வார். தலைகீழாக ஒப்பிப்பார். எத்தனையோ விதமான விளையாட்டுகள் புரிவார்.

கீதை ஸம்பந்தமாக கிளிக்கண்ணி பாடியுள்ளார். பகவத்கீதை வெண்பாவென்று ஓர் பெரிய 700 வெண்பாக்களாலான நூல் பாடியிருக்கிறார். இப்பொழுது நம்முன்னுள்ள கீதா வினாவிடை என்ற நடை நூலும் அவரது கீதை நூல்களில் ஒன்றே.

கீதையிலுள்ள அரும் பெரும் தத்துவ விஷயங்களை அதிகப் படிப்பில்லாதவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளும்படியான நடையில் வினாவிடை வடிவமாக வரைந்துள்ளார். துருவிப்படித்துப்

பார்த்தேன். எல்லா அமிசங்களும் வந்துவிட்டன. கீதையிற் பலவிடங்களில் சிதறிக்கிடக்கும் துண்ணிய கருத்துக்கள் ஒருங்கே திரட்டப்பெற்று அவ்வச்சந்தர்ப்பங்களில் அழகாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சாஸ்திரங்கள் போதிப்பதற்குப் பெரியோரால் கையாணப்பட்டிருக்கும் வினாவிடை முறையில் நூல் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. பகவத்கீதையே ஓர் வினாவிடை நூல்தான். ஆயினும் அதில் இம்முறையானது ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றாததால் ஆசிரியர் வெளிப்படையாகவே அதைக்கையாண்டு நூலுக்கும் வினாவிடை யென்று பெயர் புனைந்திருக்கிறார். நூல் மிகவும் பயன்பயக்கு மென்பது எனது துணிவு. ஆசிரியர் இம்முயற்சியில் இன்னும் அதிகமாக ஈடுபட்டு உபகாரம்புரியும்படி இறைவன் அருள் புரிவாராக.

Rameswaram Devasthanam,
Pathasala, Madura
27-6-49.

V. Subrahmanya Iyer,
Principal.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை.

[வினாவிடை, சுருக்கம்.]

பார்த்தன்:— அச்சதா! துர்யோதனனுடைய துர்புத்திக் கிணங்கி அவனுக்குத் துணைசெய்ய இப்போரில் குழுமியுள்ளவர்கள் யாரென்பதை நான் பார்க்கவேண்டும். ஆகையால் இரண்டு சைன்யங்களுக்கும் நடுவே தேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! நீ சொன்னபடியே இதோ நிறுத்தி நேன் பார்.

பார்த்தன்:— (எதிரில் பீஷ்மர், துரோணர், முதலானோர் நிற்பதைப்பார்த்து) என்ன! எதிரி சைன்யத்தில் என் பிதாமகர், பீஷ்மாச்சாரியார் நிற்கின்றாரே. அதோ துரோணர் இருக்கின்றார். இரு சைன்யத்திலும் என் மாதுலர், சகோதரர், புத்திரர், பெளத்திரர், சகாக்கள், மாமன்மார்கள், சதா எங்கள் நன்மையைக் கோரும் பெரியோர்கள் காணப்படுகின்றனரே. கண்ணா! நான் எதிர் பாராதவிதமாய் விஷயங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இவர்களை காணவும் என் அவயவங்கள் சிதிலமடைகின்றன. வாயுலர்ந்து விட்டது. மெய் நடுக்கமுண்டாகிறது. மயிர்க் கூச்சல் எடுக்கிறது. காண்டவம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது. மேலெல்லாம் எரிச்சல் உண்டாகிறது. நிற்கவும் சக்தியிழந்தேன். மனக்குழப்பமுண்டாய் விட்டது. துர்ச்சகுனங்கள் காண்கிறேன். இந்த யுத்தத்தில் என் சொந்த பந்துக்களைக் கொன்று என்ன சிரேயசை அடையப்போகின்றேனோ! தெரியவில்லை. யாருடைய பிரயோஜனத்திற்காக இந்த யுத்தம் செய்வது எங்களால் விரும்பப்பட்டதோ, அப்பேர்ப்பட்டவர்களை தங்கள் சமஸ்த உடமைகளையும் தியாகம் செய்துவிட்டு உயிர்விடவந்து விட்டனரே.

பகவான்:— அர்ஜுனா! அதனால் என்ன, எதிரி தரப்பில் நிற்பவர் யாராயிருப்பினும் அவர்களைக் கொல்லவேண்டியதே உன்கடமை. மேலும் இந்த ஆலோசனை எல்லாம் நீ முன்னாலேயே

செய்திருக்கவேண்டியது. யுத்தகளத்திற்கு வந்தபிறகு இவை எல்லாம் எண்ணுவது கோழைத்தனமாகும். ஆகையால் இந்த கோழைத்தனத்தை விட்டு 'யுத்தம் செய்கிறேன்' என்ற நிச்சயத் தோடு எழுந்திரு.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பூஜிக்கத்தகுந்த குருமார்களை எதிர்த்து கர்மையான அம்புகளைப் பிரயோகம் செய்வதென்றால் எப்படி என் மனது சம்மதிக்கும். இதைக்காட்டிலும் பிச்சை எடுத்து உண்டு உயிர்வாழ்வது சாலச்சிறந்ததாகும். மேலும் நாம் யாரைக்கொன்ற பின்பு உயிர்வாழ விரும்பமாட்டோமோ அவர்களே முன்னணியில் நிற்கின்றார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான், யுத்தம் செய்வது நல்லதா, வாழாவிருப்பது நல்லதா, என்று நிச்சயிக்கவும் சக்தி யற்றவனாய் இருக்கிறேன். எது எனக்குச் சிரேயசை உண்டாக் கக்கூடியதென்று நிச்சயித்துச் சொல்லுங்கள். தேவரீரைத்தவிர எனக்குக் கதி வேறில்லை.

பகவான்:— அப்பா அர்ஜுனா! உனக்கு ஏற்பட்டுள்ள துக்கம் நன்றாய் விசாரித்தறியாத தோஷத்தால் உண்டாயிருக்கிறது. நானும், நீயும், மற்றும் இங்கு கூடியுள்ள அரசர்களும் ஒருகாலத்திலும் இல்லாமலிருந்தோம் என்பது இல்லை. இனிமேல் எக்காலத்திலும் இல்லாமலிருப்போம் என்பதும் இல்லை. சரீரம் அடிக்கடி அழிந்துபோகும். ஆன்மா என்றும் அழிவதில்லை. இந்த ஆன்மாவே எல்லோருடைய உண்மைச் சொருபமாயிருக்க யார் யாரைக்கொல்லக்கூடும். யாரால் யார் கொல்லப்படக்கூடும். பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற இந்த ஆன்மா ஆயுதத்தால் வெட்ட முடியாது. நெருப்பால் எரிக்கமுடியாது. தண்ணீரால் நனைக்க முடியாது. காற்றால் உலராது. ஆன்மாவின் தன்மையை இவ்வாறு உண்மையாயறிந்துகொண்டவன் ஒருபோதும் துக்கமடையமாட்டான். ஆகையால் நீயும் அப்படி அறிந்து துக்கியாமலிருப்பாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! ஆன்மாவின் உண்மை சொருபத்தை அறிந்த மஹான்கள் எந்த ஆசரணையிலிருந்து வருவதால் துக்க மடையாமல் இருக்க முடிகிறது என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:- பார்த்தா! நீ கேட்ட வினாவுக்குப் பதில் சொல்லுவோம், கவனமாய் கேட்பாயாக. முதலில் அவர்கள், அசத்தான பொருளுக்கு இருப்புத்தன்மை கிடையாது, சத்தான பொருளுக்கு நாசமென்பது கிடையாது, என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். நிகழ்காலம், செல்காலம் வருங்காலம் ஆகிய மூன்றிலும் கெடாமலிருப்பது எதுவே அதுவே சத்துப்பொருளாம். ஆன்மா ஒன்றிற்கே இந்த சத்துத்தன்மை உண்டு. தேகாதிப்பொருள்களோ முன்னும் பின்னும் இல்லாமல் மத்தியகாலத்தில் மட்டும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இவை எல்லாம் அநித்தியங்களாம். அநித்தியங்களே அசத்பொருள்களெனப்படுகின்றன. இந்த அநித்தியத்தன்மையோடு கூடிய தேகமுதல் சகல பதார்த்தங்களும் என்னதான் பிரயத்தனம் செய்தாலும் நிற்காதாகையால், பரிகரிக்க முடியாத விஷயத்தில் துக்கப்படத்தேவையில்லை என்று அறிந்து மஹான்கள் துக்கப்படவில்லை. அதவா துக்கம் ஏற்பட்டாலும் அதை தாற்காலிகமாக மனதில் ஏற்பட்ட விகாரமென்றறிந்து சகித்துக்கொள்வார்கள்.

அவர்களுடைய ஆசரணை எப்படி என்றால் மனதில் உள்ள சகல ஆசைகளையும் ஒழித்தவர்களாய் வெளி விஷயாபேகையின்றி ஆத்மாவில் ஆத்மாவால் ஆனந்தமனுபவிப்பார்கள். இன்னும் துக்கத்தில் தோயாதவர்களாயும், சுகத்தில் ஆசக்தியற்றவர்களாயும், ஆசை, பயம், கோபம் விடுபட்டவர்களாயுமிருப்பர்.

பார்த்தன்:- ஸ்வாமி! தேவரீர் சொன்ன மஹாத்மாக்களின் ஆசரணையே அடியேனும் கடைப்பிடிக்க ஆசைப்படுகின்றேன். என்னை ஏன் கோரமான யுத்தத்தை செய்ய ஏவுகின்றீர்கள்?

பகவான்:- அர்ஜுனா! கன்மத்தைச் செய்யாமல் மேற் சொன்ன நிலையை அடைவது சாத்தியமல்ல. தனக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளைச் செவ்வையாகச் செய்து முடிப்பதால், சித்தத்திலுள்ள மாசெல்லாம் நீங்கப்பெற்று, காலாந்தரத்தில் மேற்சொன்ன மஹாத்மாக்களின் நிலையை ஒருவன் அடைகின்றான். ஜனகாதி இராஜரிஷிகளெல்லாம் லோககேசுமத்தின் பொருட்டு இராஜ்யாதிகாரத்தை தாங்கியிருந்தே ஞானநிலையை எய்தினர்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கன்மம் எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! கர்மமானது யக்ஞரூபமாகச் செய்யப்படவேண்டும். அதாவது பிரயோஜனத்தைக் கோராமல் பகவத் அர்ப்பணமாய்ச் செய்வதாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! யக்ஞமென்றால் அக்னி வளர்த்து அன்னம், ஆஜ்யம் முதலியன ஆகுதி கொடுத்துச் செய்யப்படும் வைதிகக் கிரியைதானே குறிக்கப்படுகிறது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! அதுமட்டுமல்ல, வேதத்தில் அநேக யக்ஞங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றில் முக்கியமானவை பன்னிரண்டு. இந்தப் பன்னிரண்டில் ஒன்றுதான் மேற்சொன்ன யக்ஞம் என்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பாக்கி பதினொரு யக்ஞங்களும் அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டும்.

பகவான்:— அவை யாவை எனின், அர்ஜுனா உற்றுக்கேள்! பிரம்மமாகிய நெருப்பில் ஜீவனை ஹோமம் செய்வது. இந்திரிய நிக்ரஹம், மனோநிக்கிரஹம், விஷய வைராக்கியம், திரவிய யக்ஞம், தபோயக்ஞம், அஷ்டாங்கயோகம், ஸ்வாத்தியாயம் அதாவது உபநிஷத் கீதை முதலியன பாராயணஞ் செய்தல், பிராணாசாசனம், ஆகாசத்தை மட்டுப்படுத்தி பிராணனைப் பிராணனில் ஹோமம் செய்தல் முதலியனவாம். மனோ, வாக்கு, காயமாகிய முக்கரணங்களால் பரோபகாரமாக என்னென்ன எம்மால் செய்யப்படுகின்றனவோ அவை எல்லாம் யக்ஞங்களேயாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கன்மசன்யாசம், கன்மயோகம் என்பன யாவை? இரண்டில் சிரேஷ்டமானது எது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! சாஸ்திரத்தில் கன்மமானது பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. விதி, நிஷேதம், பிராயச்சித்தம், நித்தியம், நைமித்திகம், வர்ணம், ஆஸ்ரமம் எனப்பலவாம். இவை காம்ப்யுமாகவும் (பலாபேகையுடனும்) நிஷ்காம்பமாகவும் (பலா

பேசுபெயர்ந்தியும்) செய்யப்படும். விதிருபமான கருமங்களே தர்மங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. மோகூ இச்சையுள்ள புருஷன் மேற்சொன்ன தருமங்களை, சித்த சுத்தி வருமட்டும் அப்பியசித்து, சித்தசுத்தியானதின் பேரில் அக்கருமங்களை விட்டு விடுவதே கன்மசன்யாசமாகும். மேற்சொன்ன கருமங்களை அதாவது விதிகருமங்களை, சித்த சுத்தி வருமட்டும் பிரயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் அப்பியசித்தும், சித்த சுத்தி வந்தபின்னும் உலக ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்காக தான் அனுஷ்டித்தல் கரும யோகமாகும். இந்த இரண்டில் உலக சேஷமத்திற்கு உகந்தது கருமயோகமாம். ஆகையால் நீ கைக்கொள்ளவேண்டியது இதுவே.

பார்த்தன்:- சுவாமி! பலாபேசுபெயர்ந்திக் கருமம் செய்வது எப்படி சாத்தியமாகும். மந்தபுத்தியுள்ளவனும் பிரயோஜனமில்லாத காரியத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டான் என்று சொல்லும் பொழுது, பிரயோஜனத்தைக் கோராதவனை உலகத்தவர் ஏளனமல்லவோ செய்வார்கள்.

பகவான்:- அர்ஜுனா! பலாபேசுபெயர்ந்து என்று சொன்ன வாக்கியத்தால், வேதம் அறித்தியமான பிரயோஜனத்தேடி அலையாதே என்று சொன்னதே தவிர, நித்தியமான பிரயோஜனத்தை கோராதே என்று சொல்லவில்லை. நித்தியமான பலன் மோகூமே. இதை அடைய ஒவ்வொருவரும் இச்சிக்கவேண்டியதும் அவசியமே. இந்த இச்சையே முமுக்ஷுத்துவம் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

பார்த்தன்:- சுவாமி! மோகூ சுகம் இச்சிக்கலாமென்றும், உலக விஷய சுகத்தை இச்சிப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லவேண்டிய காரணம் என்னவென்று அனுக்கிரகியுங்கள்.

பகவான்:- அர்ஜுனா! உலகவிஷய சுகமெல்லாம் பஞ்ச இந்திரியங்களின் வாயிலாக அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் அறித்தியங்களாய் இருக்கின்றன. மோகூ சுகமோ அத் தந்த சுகமாயும் புத்தியினால் அனுபவிக்கப்படுவதாயும் நிரதிசய

மாயும் நித்தியமாயும் இருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்திரம் இதை அடைய புருஷன் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியது அல்லது ஆசை கொள்ளவேண்டியது என்று சொல்லுகிறது.

பார்த்தன்:— சுவாமி! இந்த மோக்ஷ சுகம் என்கே போய் அடையப்படுகிறது?

பகவான்:— பார்த்தா! இந்த உலகத்திலேயே இந்த சரீரத் திவிருக்கும் பொழுதே இந்த மோக்ஷசுகம் அனுபவிக்கலாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அப்படியானால் எல்லோரும் இதை அடைய ஏன் கருதுவதில்லை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! இந்த சுகம் அடைவதற்கு இராக மும், துவேஷமும் இல்லாத சமத்துவபுத்தி அமையவேண்டியது மிகவும் அவசியம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! சஞ்சல சுபாவமுள்ள மனதில், இராகத்துவேஷமற்ற சமத்தன்மை எப்படி அடையலாமென்பதை கிருபை கூர்ந்து சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! அப்பியாசம், வைராக்கியம் ஆகிய இரண்டு சாதனங்களாலாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அப்பியாசம் யாது? வைராக்கிய மென்பது யாது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! வெளி விஷயங்களில் செல்லாமல் அடிக்கடி மனதை இழுத்து ஆத்மாவிலேயே நிலைக்கும்படியாய்ச் செய்யும் பிரயத்தனமே அப்பியாசமெனப்படும். ஐந்து விஷயங் களிலும் உள்ள தோஷங்களை அடிக்கடி சிந்தித்துப்பார்த்து, சரீரம், மனைவிமக்கள், வீடு, தனம் முதலியவற்றில் பற்றுதல் அற்றிருப் பதே வைராக்கியமாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அப்பியாசம் செய்வோமென்றால் மனது சொன்னபடி கேட்கவில்லை. வைராக்கியப்படுவோமென்

றால் இந்திரியங்கள் கட்டுக்கடங்கவில்லை. இந்த நிலையில் உள்ள வன் செய்யத்தக்கது யாது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! என்னை இடைவிடாமல் பக்தி செய்வதால் என் அனுக்கிரகம் ஒருவன் அடையலாம். அப்பேர்ப் பட்டவனுக்கு மனமும் இந்திரியங்களும் சுவாதீனமாகின்றன. சுவாதீனமுற்ற மனமும், இந்திரியங்களும் தான் சொன்னபடி கேட்கும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பிராம்மணாதி வர்ணங்கள், ஸ்திரீகள், இவர்களில் இன்னுர்தான் இதை அப்பியசிக்கவேண்டும் என்ற நியமம் இருக்கிறதா?

பகவான்:— இதில் ஜாதி வித்தியாசமில்லை. ஸ்திரி, புருஷர் யாருமே இதை அப்பியசிக்கலாம். எனக்கு எல்லோரும் சமமான மானவர்களே. என்னை அனன்யமாக பக்தி செய்பவர்களிடத்தில் பிரியாமல் என்றும் உறைபவனாயிருக்கிறேன். அவர்களும் என்னைவிட்டுப் பிரியார்கள். இன்னும் கொடிய பாபியும் என்னை அனன்யமாகப்பக்தி செய்தால் அவனும் சாதுவாகவே கணிக்கப் படுகிறான். அன்று முதல் அவன் வெகு சீக்கிரம் தர்மாத்மா வாகின்றான்.

பார்த்தன்:— ஸ்வாமி! தேவரீருடைய விபூதி அடியே னுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— குந்திபுத்ரா! சேதனசேதனரூபமான இப்பிரபஞ் சம் பூராவும் எம்மாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எம்மிடத் திலே இவையாவும் தோன்றி, இருந்து, ஒடுங்குகின்றன. எல்லா ஜீவராசிகளிடத்தும் விளங்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நாமே. எழு வகைத்தோற்றமான ஜீவராசிகளில் பிரதானமாய்க் காணப்படுவன நாமாயிருக்கின்றோம். தேவர்களில் இந்திரன் நாமே. மனிதரில் அரசன் யாம். விலங்குகளில் சிங்கம், ஐராவதம், உச்சைசிரவஸ். பறவைகளில் கருடன் யாம். ஜலவாசிகளில் வருணன் யாம். மரங்களில் அரசமரம். மலைகளில் மேரு ஹிமாசலம் யாம்.

இவை அல்லாமல் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களில் விஷ்ணு யாம். ருத்ரர்களில் சங்கரன் யாம். வேதங்களில் சாமவேதம் யாம். அஷ்ட வசுக்களில் அக்கினி யாம். நகூத்திரங்களில் சந்திரன் யாம். புரோகிதர்களில் பிருகஸ்பதி யாம். சேனாதிபரில் ஸ்கந்தன் யாம். மஹரிஷிகளில் ப்ருகு யாம். வரிவடிவில் பிரணவ அக்ஷரம் யாம். கந்தர்வரில் சித்ரரதன் யாம். சித்தரில் கபிலமுனி யாம். முனிவர் களில் வியாசர் யாம். சஸ்திரதாரிகளில் ராமன் யாம். எம்முடைய ஒரு அம்சத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தில் எந்தப்பொருள்கள், பிராணிகளிடத்தில் பெருமையும், புகழும் மங்களமும், திடமும் காணப்படுகிறதோ அவையாவும் எம்முடைய தேஜஸின் அம்சம் அங்கே விளங்குகின்ற தென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அப்பேர்ப்பட்ட தேவரீருடைய உருவத்தைக் காணவேண்டுமென்று ஆசையாயிருக்கிறது. அடியேன் காண அருகதை உடையவனாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதை தரிசிப்பிக்கவேண்டுகின்றேன்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! இதோ பார் என்னுடைய விராட் சொரூபத்தை. உனக்குத் திவ்யகண்களைக் கொடுக்கிறேன். அதனால் நீ அதைக் காண்பாய். கேவலம் மாம்சக்கண்களுக்கு அது புலனாகக் கூடியதல்ல.

பார்த்தன்:— சுவாமி! என்ன பயங்கரமான உருவம். அக்னி ஜுவாலையோடு இருக்கும் அநேக முகங்கள். கோரமான பற்களால் எண்ணிறந்த ஜீவராசிகளை கடித்துமென்று விழுங்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். பிஷ்மர் துரோணர் ஆகியோரும் வலிய வந்து தங்கள் வாயில் விழுப்போகிறதாகக்காண்கிறேன். எதற்காக இந்த கோர உருவம் எடுத்திருக்கிறீர்கள்?

பகவான்:— அப்பா அர்ஜுனா! நாமே காலகாலன் என்பதை அறிந்துகொள்வாய். எல்லோரையும் சம்ஹரிப்பதற்காகவே வந்துள்ளேன். நீ நிமித்தனாய் இருக்கின்றாய். இருசைன்யங்களிலு முன்னவர்களுடைய உயிர்களை நான் ஏற்கனவே வாங்கியாய் விட்டது. வில்லையெடுத்து யுத்தம் செய். புகழை சம்பாதித்துக் கொள். காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீருடைய உருவத்தைப் பார்த்தது போதும். சதூர்புஜ வடிவத்தோடு காட்சி கொடுங்கள்.

பகவான்:— ஆகட்டும் அர்ஜுனா! இதோ பார்!

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீரை சகுணமாய் தியானித்து பக்தி செய்வது சிரேஷ்டமா? நிர்குணமாய் தியானித்து பக்தி செய்வது சிரேஷ்டமா?

பகவான்:— அர்ஜுனா! இரண்டு விதத்தாலும் அடையப் பட்ட நம்மை சுலபமாய் அடைவதற்கு சகுணோபாசனையே சிறந்தது. நிர்குணோபாசனையில் சிரமம் மிகுதியாயுண்டு.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீருடைய பக்தரின் லக்ஷணத்தை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! எம்முடைய பக்தர் நான்குவித மாவர். ஆர்த்தன், ஜிஞ்ஞாசு, அர்த்தார்த்தி, ஞானி. இவர்களில் ஆர்த்தன் துக்கம் வந்த சமயத்தில் என்னை நினைப்பவன். ஜிஞ்ஞாசு மோகமும் வேண்டுமென்பவன். அர்த்தார்த்தி பிரயோஜனத்தை கோரினவன். ஞானியே என்னுடைய அந்தரங்க பக்தன். இவனை ஜீவன்முக்தனென்றும், குணாதீதனென்றும், பரம பாகவதனென்றும் சாஸ்திரம் புகழுகிறது. இவனுடைய லக்ஷணத்தை சொல்லுகின்றோம். கேள். பிராணிகளிடம் துவேஷ மற்றவனாயும், மைத்திரி, கருணையாதி குணங்கள் பொருந்தியவனாயும், என்னுடைய தென்ற அபிமானம், நான் என்ற அகங்காரம் இல்லாதவனாயும், சுகதுக்கங்களைச் சமமாய்ப் பார்ப்பவனாயும், பொறுமையுள்ளவனாயும், சந்துஷ்டனாயும், மனதை அடக்கினவனாயும், திடநிச்சய முள்ளவனாயும், என்னிடத்தில் மனம், புத்தி ஒப்பிவித்தனாயும், தன்னால் பிறருக்கு பயமும், பிறரால் தனக்கு பயமும் இல்லாதவனாயும், சந்தோஷம், துக்கம், பயம், இவைகள் நீங்கினவனாயும், அபேகையில்லாதவனாயும், பரிசுத்தனாயும், திறமைசாலியாயும், உதாசீனனாயும், ஏக்கமில்லாதவனாயும், சகல கருமங்களையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்தவனாயும், விருப்பு, வெறுப்பு, சோகம், கோரிக்கை இல்லாதவனாயும், பாவ புண்ணியங்

கனிரண்டையும் தியாகம் பண்ணினவனையும், சத்ரு மித்திரர்களிடத்திலும், மான அவமானத்திலும் சீதோஷ்ணங்களிலும் சமபுத்தியுள்ளவனையும், பற்றுதல் அற்றவனையும், நின்தாஸ்துதிகளை சமமாய்ப் பார்ப்பவனையும், கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தி அடைபவனையும், வாசஸ்தானம் இல்லாதவனையும், ஸ்திர புத்தியுள்ளவனையும் உள்ளவனை என்னுடைய அந்தரங்க பக்தனாவான். எனக்கும் இவனுக்கும் பேதமில்லை. இவனே நான். நானே இவன்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பிரகிருதி யாது? புருஷன் யார்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! அகில பிரபஞ்சத்தையும் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் செய்யும் சக்திக்கே பிரகிருதி என்றுபெயர். இது சத்துவ, ராஜஸ, தாமஸமாகிய மூன்று குணங்களோடு கூடியது. புருஷன் யாரெனில் இந்த பிரகிருதியிடமாக இருந்து கொண்டு சரீராதிப் பிரபஞ்சத்தின் உபத்ரஷ்டாவாயும், அனுமதி பளிப்பவனாயும், பர்த்தாவாயும், போக்தாவாயும், மகேஸ்வரனாயும், பரமாத்மாவாயும் சொல்லப்படுகின்ற சேதனம் எது உண்டோ அதுவே புருஷனும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கேஷத்ரம் யாது? கேஷத்ரக்ஞன் யார்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! பிபீனிகாதி பிரம்ம பரியந்தம் உள்ள சகல பிராணிகளின் தேகங்களே கேஷத்ரம் என்ற பெயரால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த கேஷத்ரங்களை அறிபவனே கேஷத்ரக்ஞன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். எல்லா சரீரங்களிலுமுள்ள கேஷத்ரக்ஞனும் நாமன்றி வேறில்லை. உலகிலுள்ள ஜீவராசிகளெல்லாம் என்னுடைய அம்சபூதர்களேயாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! ஞானம் என்பது யாது? ஞேயம் என்பது யாது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! ஐந்து ஞான இந்திரியங்களாலும் மனம், புத்தியினாலும் உணரப்படுகின்ற அனைத்தும் ஞானங்களே. இவை உலகஞானம் என்றும் பரமார்த்த ஞானம் என்றும் இரண்டுவிதமாகும். வைத்தியம், ஜோதிடம், மாந்திரீகம், வானசாஸ்திரம், விவசாயம், வர்த்தகம் இவை சம்பந்தமான ஞானங்

கள் உலகஞானங்களாம். ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானம் பரமார்த்த ஞானம் எனப்படும். சேஷத்ரம், சேஷத்ரக்ஞன் என்ற இரண்டிற்குமுள்ள பேதத்தை ஆராய்ந்து சேஷத்ரம் ஜடமென்றும், சேஷத்ரக்ஞன் சேதனன் என்றும் அறிந்து, ஜடத்தை நீக்கிச் சேதனத்தைத் தனியாய்ப் பிரித்தெடுக்கும் ஞானமே உண்மை ஞானம். மற்றவை எல்லாம் போலி ஞானங்களே.

இனி ஞேயம் எது வென்றால் அநாதியாயுள்ள பரம்பொருளே யாம். அது சத்தும் அசத்தும் அல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது. எங்கும் அதனுடைய கைகால்களே. எங்கும் அதன் நேத்திரம், சிரம், முகங்களே. எங்கும் அதன் செவிகளே. ஆகையால் அது எல்லா ஜடசேதன பிரபஞ்சத்திலும் விபாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. குணமில்லாதவனாயிருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பவனாயிருக்கிறது. சராசர பிரபஞ்சத்தில் உள்ளும் புறமும் விபாபித்து இருந்தாலும் பரம சூக்ஷ்மமாயிருப்பதால் சாதாரண அறிவால் அறியப்படாததாய் இருக்கிறது. ஆகையால் அவர்களுக்கு அது தொலை தூரத்திலிருக்கிறது. தெளிந்த மஹான்களின் அறிவுக்கு எளிதில் அறியப்படுவதாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவர்கள் விஷயத்தில் வெகு சமீபமாயிருக்கிறது. ஏகமாயிருந்தாலும் உபாதிகளால் அநேகமாய்க் காணப்படுகின்றன. ஜீவர்களை பாலனம், போஷணம் செய்வதும், தன்னுள் அடக்கிக்கொள்வதும், மீண்டும் வெளியே கொண்டுவருவதும் அதுவே என்றறியத்தக்கது. ஜோதிகளுக்கெல்லாம் பரஞ்ஜோதியாய் இருப்பது அதுவே. அக்ஞான அந்தகாரத்திற்கு புறம்பாயுள்ளதும், ஞானஸ்வரூபமாயும், ஞேயஸ்வரூபமாயும், ஞானத்தால் அடையப்பட்டதாயும் இருப்பது அதுவே.

பார்த்தன்:— சுவாமி! மேலே சொல்லிவந்த பிரகிருதி, புருஷ லக்ஷணம், ஞானஞேயங்களின் லக்ஷணம், சேஷத்ர சேஷத்ரக்ஞர்களின் லக்ஷணம் அறிவதால் அடையும் பிரயோஜனம் என்ன என்பதை அனுக்ரகம் செய்யுங்கள்.

புகவான்:— அர்ஜுனா! அவ்வாறு அறிந்தவன் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் அடைந்து பிறப்பிறப்பெனும் விபாதியால் மீள்

டும் பீடிக்கப்படமாட்டான். எந்த ஆஸ்ரமத்தில் எந்தத் தொழில் பிரவிருத்தியில் இருந்தாலும் பாதகமில்லை.

பார்த்தன்:— சுவாமி! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு எத்தனை வழிகள் உண்டு என்பதை அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! சிலர் தியானத்தால் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுகிறார்கள். சிலர் சாங்கிய யோகத்தாலும், மற்றும் சிலர் கர்ம யோகத்தாலும் பெறுகிறார்கள். இன்னும் சிலர் மேற் சொன்ன வழியாலன்றி குரு உபதேசித்த பொருளைச் சதா உபாசித்து ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் பெறுகின்றார்கள்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பிரகிருதியின் மூன்று குணங்களால் என்னென்ன காரியங்கள் பிரபஞ்சத்தில் நடைபெறுகின்றன?

பகவான்:— இந்தப் பிரபஞ்ச விருக்ஷம் உண்டாவதற்கு முக்குணங்களோடு கூடிய இந்தப் பிரகிருதியே பூமியாயிருக்கிறது. நாம் பீஜத்தை அதில் போடுகின்றோம். சத்துவ அம்சத்திலிருந்து சுகமும், இராஜசத்திலிருந்து பிரவிருத்தியும், தாமஸத்திலிருந்து ஆலசியமும் உண்டாகிறது. இன்னும் தேவ, மனுஷ்ய, திரியக் காத்ரி பிறவிகளும் முறையே இம்முக்குணங்களினாலேயே. ஞானம், லோபம், அக்ஞானம் இவை முறையே இம் முக்குணத்தாலேயே. வேதங்கள் முக்குணங்களையே பிரதிபாதிக்கின்றன. ஆகையால் இவ்வுலகத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பது இம் முக்குணங்களே தவிர வேறில்லை.

பார்த்தன்:— சுவாமி! முக்குணங்களையும் கடந்த மஹாத்மாக்களின் லக்ஷணம் அடியேனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! இதற்கு முன் ஜீவன்முக்தனென்றும், பரமபாகவதன் என்றும் சொன்னோமே அவர்களைப் பற்றி சொன்ன லக்ஷணமே இவர்களுடைய லக்ஷணமுமாகும். அதைச் சொல்லுகிறோம் கேள். மனதினிடமாக பிரகாசம், பிரவிருத்தி, மோஹம் இவைகள் முக்குணகாரியமாக ஏற்படும் பொழுது இது வேண்டியதென்றும், இது வேண்டாததென்

றும் நினைத்து வெறுக்கவும், கோரவும் மாட்டார்கள். துக்கமும், சுகமும் சமமாய்ப் பார்த்தவர்களாய், பொன்னும், பிடிமண்ணும் சமமாய்ப் பாலித்திருப்பார்கள். மானுவமானங்களைச் சமமாய் பாலித்தவர்களாய் இவன் விரோதி, இவன் சிநேகிதன் என்று வேறுபாடு செய்யாதவர்களாய் எல்லோரையும் சமமாய்ப் பாலித்துச் சகல கருமங்களையும் பரித்தியாகம் பண்ணினவர்களே குணாதிரொனப்படுவர்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! மேற்சொன்ன குணாதித் தன்மை அடைய, சுருக்கமான வழி ஏதேனும் இருந்தால் அதை அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! எம்மை இடைவிடாமல் அவ்விப பசார பக்தி பண்ணிவரப்பட்ட பேர்கள் முக்குணங்களையும் வெகு எளிதில் கடந்து பிரம்ம சாயுஜ்யம் பெறுவார்கள்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! இப்பிரபஞ்ச விருகூழ்ம் எப்படி இருக்கிறது. அதன் உருவம் என்னவென்று அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! அந்த விருகூழ்ம் வெகு விசித்திரமானது. அதற்கு வேர்கள் மேலும், கிளைகள் கீழுமாய் இருக்கின்றன. கீழே மட்டுமன்றி மேலேயும் அதன் கிளைகள் பரந்திருக்கின்றன. அதன் உருவம் விருகூழ்த்திற்குச் சமதையாக சாஸ்திரத்தில் உருவகப்படுத்திச் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு ஆதி அந்தம் இல்லை. ஸ்திதியுமில்லை. நிராசையென்னும் கட்கத்தாலன்றி வேறு எதனாலும் இந்த விருகூழ்ம் சேதமடையாது.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அந்த விருகூழ்த்தைச் சேதித்த பின்பு அடையும் மகத்தான பதம் யாதென்பதை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! அந்தப்பதம் எப்பேர்ப்பட்டதென்றால் அதை அடைந்த புருஷன் மறுபடியும் இவ்வுலகில் வந்து பிறக்கவேண்டியதில்லை. சோம, சூரிய, அக்ஷிகளின் பிரகாசம்

வேண்டாமல் சுயஞ்ஜோதியாய் விளங்குவது அந்த பதம். சுகமே வடிவாய் இருக்கிறதென்பதை அறிவாய். அது தான் எனது மேலான இடம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீருடைய மேலான இடம் அது என்பதன் கருத்து யாது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! நிருபாதிகமான இடம் என்பதே அதன் பொருள். நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருக்கும் நமக்கு, பதினான்கு உலகங்களும் இருப்பிடமேயாம். எம்முடைய ஒவ்வொரு அம்சமே சகல ஜீவராசிகளின் ஹிருதயங்களிலும் இருந்து இயக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுவன்றி ஜகத்தையெல்லாம் பிரகாசம் செய்து வைக்கின்ற சூரியனிடத்திலுள்ள தேஜஸும், சந்திரன் அக்கினி ஆகியவற்றிலுள்ள தேஜஸும் நாமே. பூமியில் செடிகொடிகள் வளரும் சக்தியாக நாம் பிரவேசித்திருந்து ஜீவர்களைப் போஷித்து வருகிறோம். ஜீவர்கள் உண்ட அன்னத்தை ஜீர்ணம் செய்வதற்காக ஜாடராக்கினியாயிருந்து பக்ஷ்யம், போஜ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யமாதி நான்குவித ஆகாரங்களையும் பசனம் பண்ணுவது நாமே. மேலும் ரூபகசக்தி, ரூபம் ஆதி நாமே.

பார்த்தன்:— சுவாமி! ஒரு சரீரம் விட்டு மற்றொரு சரீரத்திற்கு ஜீவன் மாறும்பொழுது எது எப்படி கட்செல்கிறது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! ஒரிடத்திலுள்ள காற்று அங்குள்ள நற்கந்த துர்க்கந்தங்களை எப்படி இட்டுச்செல்கின்றதோ அது போல் சுக்ஷ்மசரீரம் கடவே பல சரீரங்களிலும் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. அதாவது ஜீவன் இட்டுச் செல்லுகிறதென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! எல்லாச் சரீரங்களிலும் இருப்பது தேவரீருடைய அம்சமே என்றால் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாய்ச் சரீரம் எடுப்பதும் விடுப்பதும், துக்கசுகம் அனுபவிப்பதும் தேவரீர்தானே!?

பகவான்:— அர்ஜுனா! இவ்வுலகத்தில் கூடாபுருஷன், அகூடாபுருஷன் என்று இருவரும், உத்தம புருஷன் என்று ஒருவரும்

ஆகமூன்று புருஷர்கள் இருக்கின்றார்கள். அதில் உத்தம புருஷத் தன்மையே எமது மேலான வியாபகத்தன்மை.

எமது நேர் பிரதிநிதியாய் வியஷ்டி சரீரந்தோறும் வியாபித் திருப்பதே அக்ஷர புருஷத்தன்மை அல்லது கூடஸ்த ஆத்மத் தன்மை. அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பமாய் அந்தக்கரண நாசத் தோடு நாசமாகும் தன்மையுள்ள புருஷனே, அக்ஷர புருஷன் அல் லது ஜீவன் எனப்படுவான். இவனே பிறப்பிறப்புடையவனாய் சகல துக்க சுகங்களையும் அனுபவிக்கிறான் என்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீருடைய உண்மைச் சொரூபம் விளங்கவேண்டுமென்றால் எப்போர்ப் பட்டவனுக்குச் சாத்திய மாகும்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! தெய்வகுணம் வளர்ந்துவர, அசுர குணத்தை நீக்கினவனாய், ஞான சாதனங்கள் பழகப்பட்டவன் யாரோ அவனே எனது நிஜசொரூபத்தையறிவான்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தெய்வகுணம் யாது? அசுர குணம் யாது? ஞான சாதனங்கள் எவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! தெய்வகுணங்கள் இருபத்தாறு. அவையாவன:— அபயம், சத்வசம்சுத்தி, ஞானயோகவியவஸ்திதி, தானம், தமம், யக்ஞம், ஸ்வாத்தியாயம், தபசு, நேர்மை, அஹிம் சை, சத்யம், கோபமின்மை, தியாகம், சாந்தி, பரநிந்தை செய்யாமை, ஜீவகாருண்யம், விஷய லோலாயமின்மை, மிருதுத் தன்மை, லஜ்ஜை, சபலமின்மை, தேஜஸ், பொறுமை, திருதி, செளசம், துரோகமின்மை, தற்பெருமையின்மை, ஆகியவையாம்.

அசுரகுணங்கள்:— தம்பம், கர்வம், அபிமானம், கோபம், பாருஷ்யம், அக்ஞானம் ஆகியவையாம்.

ஞான சாதனங்கள் ஆவன:— அ ம ா னி த் வ ம், தம்ப மின்மை, அஹிம்சை, குருபக்தி, மனநிக்கிரகம், இந்திரிய நிக்கிரகம், அகங்காரமின்மை, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி இவைகளிலுள்ள துக்கங்களை அடிக்கடி சிந்தித்துப்பார்த்தல், புத்தி

ரன், தாரம், கிருகம் இவைகளில் அபிமான மின்மை, சமசித்தத் தோடு இருத்தல், பகவான்பேரில் அநன்ய பக்தி, ஏகாந்தவாசம், அத்யாத்மஞானம், தத்வஞானார்த்த தரிசனம் முதலியன ஞான சாதனங்களாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! நாகத்தில் கொண்டுபோய்விடும் சத் துருக்கள் யார் என்பதை அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! ஆசை, லோபம், கோபம், ஆகிய மூன்றும் தான் நாகத்திற்கு ஏற்பட்ட மூன்று வாயில்களா யிருக்கின்றன. இந்த மூன்று குணங்களை ஒருவன் நீக்கிவிடுவா னாயின் நித்திய சுகியாய் இருக்கலாமென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! நல்ல வழியை போதிக்கும் சாஸ் திர விதிகளை ஏன் ஜனங்கள் கடைப்பிடிப்பதில்லை?

பகவான்:— குந்திபுத்ரா! நம்பிக்கைக் குறைவே என்று அறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! இந்த நம்பிக்கை எத்தனை விதமாகும்? அது எப்படி உண்டாகிறது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! பூர்வஜன்மத்திய அனுபவங்களே இந்த ஜன்மத்திய நம்பிக்கையாய் ஏற்படுகிறது. இந்த நம்பிக்கை சத்வ, ரஜ, தமோகுணங்களின் வயத்ததாய் மூன்றுவிதமாகும். இச்சன்மத்தில் உண்ணும் உணவை அனுசரித்தும் நம்பிக்கை உரு வாகிறது. சாத்வீக உணவால் சாத்வீக நம்பிக்கையும், இராஜஸ உணவால் இராஜஸ நம்பிக்கையும் தாமஸ உணவால் தாமஸ நம்பிக் கையும் உண்டாகிறது.

பார்த்தன்:— சுவாமி! சாத்வீகம், இராஜஸம், தாமஸம் ஆகிய ஆகாரங்களின் தன்மை யாவை?

பகவான்:— பார்த்தா! ஆயுளை விருத்தி செய்து சத்வகுணம், பலம், ஆரோக்கியம், சுகம், இவைகளை வளர்ப்பதாய், ரஸத்தோ டும், நெய் கலந்தநாய் ஸ்திரமாய் மனோரம்பமாய் இருக்கும் ஆகாரங்களைச் சாத்வீகமென்பர். கசப்பு, புளிப்பு, உப்பு, ஜாஸ்தி

உஷ்ணம், காரம், உலர்ந்தது, தாகத்தை உண்டாக்குவது ஆகிய தன்மையுள்ள ஆகாரம் இராஜஸமாம்.

சமைத்து நெடுநேரமானதும், ரஸமற்றதும், அழுகியதும், உச்சிஷ்டமும், துர்கந்தமிருந்ததுமான ஆகாரம் தாமஸமெனப் படும்.

இவை முறையே அந்தந்த குணங்களை விருத்தி செய்யும். அந்தந்த குணமுள்ளவர்க்கு அந்தந்த ஆகாரம் பிரியமாயிருக்கு மெனினும் ஒக்கும்.

பார்த்தன்:— கோவிந்தா! இந்த மூன்றுவித நம்பிக்கைகளால் ஜனங்களிடம் உண்டாகும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் யாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! மேற்சொன்ன நம்பிக்கையின் வேறுபாட்டால் சிலர் பலத்தை விரும்பாமல் யக்ஞம், தானம், தவம் இயற்றுபவராய்க் காணப்படுவர். சிலர் பலத்தைக்கோரி மேற் சொன்ன காரியங்களைச் செய்பவராய்க் காணப்படுவர். சிலர் விதியின்றி காலதேசவர்த்தமானங்களைக் கவனியாது பிறரைக்கெடுக்கும் நோக்கமுள்ளவர்களாய் மேற்சொன்ன காரியங்களைச் செய்பவராய் காணப்படுவர்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தானம், தவம் இவற்றின் வேறு பாடுகள் இன்னதென்று அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! கொடுக்கவேண்டியது என்னுடைய கடமை என நினைத்து, பிரதி உபகாரம் செய்யாத நிலையிலுள்ள சத்பாத்திரனைப் பார்த்துக் கொடுத்ததும், நல்லதேசம் புண்ணிய காலத்தில் வழங்கப்பட்டதும் சாத்வீக தானமாகும்.

பிரதி உபகாரத்தைக் கோரியும், பலனைக்கோரியும், கிலேசத் தோடும் கொடுக்கப்படும் தானம் இராஜஸமெனப்படும்.

தேசகால பாத்திரங்களைக் கவனியாமல் சத்காரத்தோடு செய்யப்படாததும், அலக்ஷிய புத்தியோடும் செய்யப்பட்டதுமான தானம் தாம்ஸமாகும்.

இனி தவம் என்பதில் சரீரதவம், வாக்குதவம், மன தி ன் தவம் என மூன்றுவிதமுண்டு. இம் மூன்றிலும் உத்தம, மத்திம, அதமம் என மூன்று வகை உண்டாம். சரீரதவம் எதுவென்றால் தேவ த்விஜ குரு பிராக்குர்களைப் பூஜிப்பது, செளசம், நேர்மை, பிரம்மசரியம், அஹிம்சை எனப்படுவனவாம்.

வாக்கின் தவம் எதுவெனில் உத்வேகத்தை உண்டாக்காத வாக்கிபமும், உண்மையும், பிரியமும், ஹிதமும், பொருந்திய வச னமும், வேதம், கீதை, முதலியன பாராயணம் செய்வது முதலி பனவாம்.

மனதின் தவம் யாதெனில் மனப்பிரசாதம், சமத்தன்மை விஷய சிந்தனையின்றி இருக்கும் மெளனம், ஆத்மநிக்கிரகம் (மன வடக்கம்) பரிசுத்தமான எண்ணங்களையே நினைத்தல் ஆகியவை யாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! ஞானம் எத்தனை வகைப்படும்? அவை யாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! ஞானம் சாத்வீகம், இராஜஸம், தாமஸம் என மூவகையாம். சாத்வீக ஞானமாவது எல்லா ஜீவராசி களிலும் வினங்கும் ஆத்மா ஒன்றே, அது அகண்டமாய் இருக் கிறது என்று அறியும் ஞானமே சாத்வீகஞானம்.

இராஜஸ ஞானம் யாதெனின் ஆத்மா அநேகம் என்றறிவதாம்.

தாமஸ ஞானம் யாதெனின் எங்கும் வியாபகமாயுள்ள பரமாத் மாவை ஒரு சிறு உருவில் வைத்துப்பார்த்து அதுவே எல்லாமாக உணரும் ஞானமாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கர்மம் எத்தனை வகைப்படும்? அவை யாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! கடமையாயுள்ள கருமத்தை, பற் றும், பலாபேகையுமின்றிச் செய்வது சாத்வீகமாகும்.

பலாபேகையுடன் நான் செய்கின்றேன் என்னும் அகங்கா ரத்தோடு செய்வது இராஜஸம்.

முன்பின் ஆலோசனையின்றி, தன்னுடைய சக்தியும் எண்ணிப் பாராமல் புத்தி மோஹத்தில் அவசரமாய் ஆரம்பிக்கப்படும் கருமம் தாமஸமாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கர்த்தாவின் பேதமும் அனுக்கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! கர்த்தாவும் முன்றுவிதமாம். பற்றில்லாதவனாய் நான் செய்கின்றேன் என்ற அகந்தையின்றி, தைரியம் உற்சாகம் பொருந்தியவனாய், சித்தி சோர்வுகளில் விகாரமற்றவனாயிருப்பவன் சாத்வீக கர்த்தா ஆவன்.

ஆசையுடையவனாய் பலனை இச்சித்து, பிறர்க்கு ஹிம்சை கொடுப்பவனாய், சந்தோஷமும், சோகமும் அடக்கிக்கொள்ள முடியாத கர்த்தா இராஜஸ கர்த்தாவாம்.

யுக்தாயுக்தம் தெரியாதவனாய், விஷயமறியாமல், கர்வம், வஞ்சனை, ஆலஸ்யம், விஷாதமுள்ளவன், நாளை என்று தள்ளிப் போடுகிறவன் ஆகிய கர்த்தா தாமஸ கர்த்தா எனப்படுவான்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! புத்தியிலும் இப்படியே பேதங்கள் உண்டா?

பகவான்:— ஆம் அர்ஜுனா! புத்தியிலும் இப்படியே முக்குணவேறுபாட்டால் முன்றுவிதமுண்டு.

பார்த்தன்:— சுவாமி! அவையாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! சாத்வீகபுத்தி, ராஜஸபுத்தி, தாமஸ புத்தி என முன்றுவிதமாகும். அவற்றில் சாத்வீக புத்தியின் தன்மை எப்பேர்ப்பட்டதென்றால் இத்தகைய புத்தி படைத்தவன் கருமமார்க்கம் இன்னதென்பதும் துறவு மார்க்கம் இன்னதென்பதும் தெரிந்துகொள்வான், செய்யத்தகுந்த நற்கருமம் இது செய்யத்தகாத கெட்டகருமம் இது என்பதை அறிவான், இன்னவிஷயத்தில் பயப்படவேண்டியது இன்ன விஷயத்தில் பயப்படத் தேவையில்லை யென்பதையறிவான், பந்தமெது முக்தி எது என்பதை யறிவான். இத்தகைய புத்தியே சாத்வீக புத்தியெனப்படும்.

இராஜஸு புத்தி யாதெனில் தர்மம் இதுவென்பதையும் அதர்மம் இதுவென்பதையும், செய்பத்தகுந்த கற்கருமம் இதுவென்பதையும், செய்பத்தகாத கருமம் இதுவென்பதையும் உள்ளபடியறி யாமல் மாறுபாடாயறிவதாகும்.

தாமஸு புத்தியாவது தர்மத்தை அதர்மமென்று அஞ்ஞானத் தால் மறைக்கப்பட்டவனாய் எல்லாவற்றையும் விபரீதமாயறிவ தாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! திருதியென்பது யாது? அது எத்தனை வகைப்படும்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! திருதியென்பது மனோதிடமாகும். இதுவும் முக்குணவேறுபாட்டால் மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப் படும். அவற்றில் சாத்விக திருதி யாதெனில், மனது, பிராணன், இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் கிரியைகளை, சலனமில்லா யோகத்தில் நிலைத்தவனாய், அடக்கியாளும் தன்மையுடையதாகும்.

இராஜஸு திருதி யாதெனில் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனாய் நியாயமான வழியில் வரக்கூடிய அர்த்தகாமங்களை மட்டும் அனுப விப்பதென்ற உறுதியாகும்.

தாமஸு திருதி யாதெனில் மந்தமதி படைத்தவனாய் நித்திரை, பயம், சோகம், மதம் முதலியவற்றை விடமுடியாதிருக்கும் உறுதி யாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! சுகம் எத்தனை வகைப்படும்?

பகவான்:— அர்ஜுனா! சுகமும் அப்படியே முக்குணவேறு பாட்டால் மூன்றுவிதமாகும். அவற்றில் சாத்விக சுகம் யாதெ னில் அப்பியாசத்தால் அனுபவிக்கப்படுவதும், துக்கங்களை முற் றம் துடைப்பதும், ஆரம்பத்தில் விஷம்போலிருந்து பின்னால் அமிர்தமாய் முடிவதும் ஆகும்.

இராஜஸு சுகமாவது இந்திரியங்கள் ஐந்து விஷயங்களோடு சம்பந்தப்படுவதால் உண்டாவதாய் ஆரம்பத்தில் அமிர்தம் போலி ருந்து பின்னால் விஷமாய் முடியக்கூடியது எனவோ அதுவேயாம்.

தாமஸ சுகம் எனுவெனில் ஓரம்பத்திலும் முடிவிலும் சுகமும் புத்திமயக்கமும் உண்டாக்குவதாய் நித்திரை, ஆலசியம், பிரமாதம் ஆகியவற்றினின்று உண்டாகக்கூடியதாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! இந்த மூன்று குணங்களின் பிரிவினைகள் இவ்வுலகத்தில் மட்டும் காணப்படுகிறதா அல்லது எப்படி?

பகவான்:— அர்ஜுனா! இவ்வுலகத்திலென்ன, தெய்வ லோகத்திலென்ன, இம்மூன்று குணங்களுக்குக்கட்டுப்படாத ஜீவர்கள் யாருமே இல்லை யென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! உலகத்தில் இம் மூன்று குணங்கள் யார் யாரிடத்தில் எப்படிக்காணப்படுகிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! இந்த மூன்று குணங்களின் பிரிவால் உலகில் நான்குவித வர்ணங்களாய் மனிதர்கள் காணப்படுவார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் என்று சொல்லப்படுவோராவர்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! பிராம்மண குணங்கள் எவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! மனவடக்கம், இந்திரியவடக்கம், தவம், பரிசுத்தம், பொறுமை, நேர்மை, ஞானம், சிக்ஞானம், தெய்வ நம்பிக்கை இவ்வொன்பதும், பிராம்மணனுக்கேற்பட்ட சபாவ குணங்களென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! கூத்திரிய குணங்கள் யாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! சூரத்தன்மை, தேஜஸு, தைரியம், கிறமை, யுத்தத்தில் புறங்கொடாமை, தானம், ஈஸ்வரபாவம் ஆகிய குணங்கள் கூத்திரியனுக்கேற்பட்ட சபாவகுணங்கள் என்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! வைசிய குணங்கள் யாவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! கிருஷ்ண, கோசம்ரக்ஷணம், வர்த்தகம் செப்தல் ஆகியவைகள் வைசியனுடைய சுபாலகுணங்களாகும்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! சூத்திர குணங்கள் எவை?

பகவான்:— அர்ஜுனா! சேவை செய்வதே சூத்திரனுக் கேற்பட்ட சுபாலகுணமென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! மேலே சொல்லப்பட்ட குணங்களோடு கூடியவர்கள் அடையும் பலனும் அவை அமையாதவர்கள் அடையும் பலனும் என்னவென்று சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! மேலே சொன்ன நான்குவித வர்ணங்களும் அவரவர்க்கேற்பட்ட தருமங்களில் தவறாமல் இருந்தால் மோக்ஷ சித்தியை அவசியம் அடைவார்கள். தவறி நடப்பவர்கள் அடிக்கடி பிறப்பிறப்பென்னும் ஆழியிற்கிடந்து கரையேற முடியாது தவிப்பென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! மோக்ஷ சித்தி அடைவதற்குச் சன்பாஸ ஆஸ்ரமம் கைக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லைபா என்பதைத்தயவுசெய்து அதுக்கிரஹம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! எந்தப் பாம்பொருளிடமிருந்து சகல ஜீவராசிகள் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் அடைகின்றனவோ, பாரால் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அந்தப்பாம்பொருளை அடைவதாகிய மோக்ஷசித்திக்கு ஒருவன் சன்பாஸ ஆஸ்ரமம் கைக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டுமென்பதில்லை. அவனவனுக்கேற்பட்ட தருமங்களை அனுஷ்டித்து வருவதாலேயே ஒருவன் அநாபாசமாயடையலாம்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! மேலே சொன்னபடியாகச் சித்தியடைந்த மஹா புருஷன் பிரம்ம சாயுஜ்யத்தை எப்படி இருந்து கொண்டு அடைகிறான் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் அற்ற வனாய், சுத்தியடைந்த புத்தியோடு கூடியவனாய்ச் சாத்வீக திடத்தினால் மனம், பிராணன், இந்திரியங்களின் கிரியைகளை யெல்லாம் வசம்பண்ணி, சப்தாதி ஐந்து விஷயங்களையும் தியாகம் பண்ணி ராகத்துவேஷங்களை யொழித்து, ஏகாந்த வாசத்தில் இருந்து கொண்டு, மிதமாக உண்பவனாய், மனோ வாக்கு காயம் ஆகிய முக்கரணங்களையும் அடக்கியாள்பவனாய், தியானயோகத்தில் சதா பழகிக்கொண்டு, வைராக்கியத்தைக்கடைப்பிடித்து, நானென்ற அஹங்காரத்தையும் அசுரபலத்தையும் தள்ளி, கருவமில்லாத வனாய், எனதென்னும் அபிமானம் ஒழித்தவனாய், தனக்கென உடமையாக ஒருபொருளும் இல்லாதவனாய், உபசாந்தி நிலையோடு கூடியிருந்து வருவானாயின், அவன் அந்த பிரமசாயுஜ்யத்தை அடைவானென்றறிவாய்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! இவ்வாறு பிரம்மசாயுஜ்யம் அடைந்த வனிடம் இன்னும் என்னென்ன குணதிசயங்கள் காணப்படும் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! பிரம்ம சாயுஜ்யமடைந்து பிரசன்ன சித்தத்தோடிருப்பவன் எக்காலத்திலும் சோகமென்பதே அடைய மாட்டான். எதுவும் தனக்குவேண்டுமென்று ஆவல் கொள்ளவு மாட்டான். எல்லா ஜீவர்கள் பேரில் சமபாவனை உடையவனாய் என்னுடைய மேலான பக்தியில் ஈடுபட்டவனாகிறான்.

பார்த்தன்:— சுவாமி! தேவரீருடைய மேலான பக்தியை அடைந்தபின்பு அவன் எத்தகைய மஹத்ததை யடைகிறான் என்பதையும் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! என்னுடைய மேலான பக்தியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அடைகிறானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு என்னை யதார்த்தமாய் அறிந்துகொள்பவனாகிறான். இவ்வாறறிந்தபின் அவன் பிறப்பிறப்பென்னும் பேராழியினின்று கரையேறி அகண்டானந்த வைபவத்தில் அஹோராத்திரம் முழுகுபவனாவான். இதுவே நிரதிசய கைவல்யமென்றறிவாய்.

ஒளிவழி இருள்வழி வரலாறு:—

அர்ஜுனன்:— சுவாமி! சரீரத்தை விட்டபின்பு மோக்ஷம் எவ்வாறு அடையப்படுகிறது என்பதை தயவு செய்து அனுக் கிரகம் செய்யுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! இரண்டுவிதமாக மோக்ஷம் அடை யப்படுகிறது. தென்றறிவாய். அவை சத்யோமுக்தியென்றும், கிரம முக்தியென்றும் கூறப்படுகின்றன.

அர்ஜுனன்:— சுவாமி! சத்யோமுக்தியென்பது யாது?

பகவான்:— அர்ஜுனா! விசாரணை, மார்க்கத்திலிருந்து கிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனத்தால் ஆன்ம லக்ஷணத்தை அறிந்து ஸ்வானுபவத்திலுள்ள மஹான்கள், இச்சரீரத்திலிருக்கும் பொழுதே ஜீவன்முக்தி சுகத்தை அனுபவித்திருந்து, பிராரப்த வினைமுடிந்து இச்சரீரம் விட்டதும் பிரம்ம சாயுஜ்யம் அடை வார்கள். இவையே சத்யோமுக்தியென்று சொல்லுவர்.

அர்ஜுனன்:— சுவாமி! கிரமமுக்தி யாதென்பதைச் சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! யோகமார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு பிராணாயாமம் ஆதி அப்யாசம் பண்ணி, பிராணனை ஆறு ஆதாரத் தின் வழியாய் சஹஸ்ராரத்தில் இருக்கச்செய்த யோகிகள், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சென்று பிரம்ம சாயுஜ்யம் அடைவார்கள். இதுதான் கிரமமுக்தியெனப்படும். இது ஒளிமார்க்கமாகும்.

அர்ஜுனன்:— சுவாமி! இந்த அர்ச்சிராதிமார்க்கமல்லாமல் வேறு மார்க்கம் உளதேல் அதையும் அனுக்கிரகியுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! தூமாதி மார்க்கம் என்று மற்றொரு வழியுண்டு. இது இருள் மார்க்கமாகும். இந்த மார்க்கத் தில் சென்ற யோகி மீண்டும் பிறந்தாகவேண்டும்.

அர்ஜுனன்:— சுவாமி! இவ்விரண்டு மார்க்கங்களையும் விஸ் தரித்துச்சொல்லுங்கள்.

பகவான்:— அர்ஜுனா! அக்கினி அபிமானி தேவதைக்கு உபநிஷத்தில் அர்ச்சி என்று சொல்லப்படுகிறது. இது திவ்ய தேஜோமயமாயிருக்கும். இதனுடைய அதிகாரம் பிருதிவிக்கு மேல் சமுத்திரமுட்பட எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருக்கும். உத்தராயணமார்க்கமாய்ச் செல்லும் யோகிக்கு (மீண்டும் திரும்பி வராத யோகிக்கு) தினாபிமானி தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்தி வைப்பது இந்த அக்கினி அபிமானி தேவதையின் கடமையாம். உத்தராயணமார்க்கமாய்ச் செல்லவேண்டிய இந்தயோகி, பகலில் சரீரத்தை விடுவதற்குமாறாக, இரவில் சரீரத்தைவிட்டால் இராத் திரி அபிமானி தேவதை இரவு முழுவதும் தனது அதிகாரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, விடிந்தவுடன் தினாபிமானிதேவதை வசத்தில் ஒப்புவிக்கும். பகலில் சரீரத்தை விட்டால் தினாபிமானி தேவதை யோடு உடனே சம்பந்தப்படுத்திவைக்கும்.

தினாபிமானி தேவதை அக்கினி அபிமானி தேவதையைக் காட்டிலும் திவ்ய தேஜோமயமாயிருக்கும். இதனுடைய அதிகாரம் எவ்வளவு தூரம் என்றால் பிருதவி லோகத்தின் எல்லை எவ்வளவு தூரமுண்டோ அதுவரை பரவியிருக்கும். அந்த எல்லை ஆகாயத்தில் பிருதவிக்கு வாயுமண்டலத்தோடு எதுவரை சம்பந்தமுண்டோ அதுவரையாகும். உத்தராயண மார்க்கத்தில் செல்லும் யோகிக்கு சுக்லபக்ஷ அபிமான தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்திவைக்கவேண்டியது இதன் கடமையாகும்.

சுக்லபக்ஷ அபிமானி தேவதை தினாபிமானி தேவதையைக் காட்டிலும் ஒளி மிகுந்ததாகும். இதனுடைய அதிகாரம் பூலோக எல்லைக்கு வெளியே அந்தரிக்ஷலோக பரியந்தமிருக்கும். இந்த உலகத்தில் பகல் பதினைந்துநாள் இரவு பதினைந்து நாளாக இருக்கும். இந்த தேவதை உத்தராயண அபிமானி தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்திவைக்கும். உத்தராயண அபிமானி தேவதை சுக்லபக்ஷ அபிமானி தேவதையைக்காட்டிலும் பிரகாசம்மிருந்திருக்கும். இதனுடைய அதிகாரம் அந்தரிக்ஷ லோகத்திற்குமேல் பகல் ஆறுமாதம் இரவு ஆறுமாதமாயுள்ள லோகம்வரை பரவியிருக்கும். இது சம்வத்சர தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்தி வைக்கும். சம்வத்சர அபிமானி தேவதை சூரியலோகமடைவீக்கும். ஆதித்யாபிமானி தேவதை சந்திராபிமானி தேவதை

வசம் ஒப்புவிக்கும். சந்திராபிமானி தேவதை வித்யுத் (மின்னல்) அபிமானி தேவதைவசம் ஒப்புவிக்கும். அங்கு பகவானுடைய பார்ஷதர்கள் வந்து மோக்ஷத்திற்கு (பரந்தாமத் திற்கு) அழைத்துச்செல்வர். இங்கு சொல்லப்பட்ட சந்திரன் நாம் பிரதிதினமும் பார்க்கும் சந்திரனல்லவென்று அறியத்தக்கது.

அர்ஜுன! இப்பொழுது தூமாத்ரி (இருள்) மார்க்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேள். தூமாபிமானி தேவதை இருள் டர்ந்திருக்கும். அக்கினி அபிமானி தேவதைக்கு எதுவரை அதி காரம் உண்டோ அதுவரை இதனுடைய அதிகாரமும் வியாபித் திருக்கும். தக்ஷிணையன மார்க்கமாய்ச் செல்லும் யோகிக்கு, இராத்ரி அபிமானி தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்தி வைப்பது இதன் கடமையாகும். இது கிருஷ்ணபக்ஷ தேவதையோடு சம்பந் தப்படுத்திவைக்கும். கிருஷ்ணபக்ஷாபிமானி தேவதை தக்ஷிணையன அபிமானி தேவதையோடு சம்பந்தப்படுத்திவைக்கும். தக்ஷிண யன அபிமானி தேவதை பித்ருலோகாபிமானி தேவதைவசம் ஒப்புவிக்கும்.

பித்ரு அபிமானி தேவதை ஆகாச அபிமானி தேவதையிடம் ஒப்புவிக்கும். ஆகாச அபிமானி தேவதை சந்திரலோகத்திற் கழைத்துச்செல்லும். சந்திரலோகம் என்பதினால் பிரம்மலோக பரிபந்தம் மீண்டும் திரும்பி வரத்தக்க எல்லா உலகங்களும் சொல் லப்பட்டதாகும். இந்த பித்ருலோகம் முன்சொன்ன பதினைந்து நாள் பகல், பதினைந்து நாள் இரவுள்ள பித்ருலோகமல்லவாம்.

இந்த சந்திரலோகத்தை அடைந்தபோகி குளிர்ந்த பிரகாசம் பொருந்திய திவ்ய தேவ சரீரமடைந்து புண்ணிய போகங்கள் அனு பவித்து புண்ணியம் தீர்த்தபின்பு சந்திரலோகத்திலிருந்து ஆகாசத் தில் வருகிறது. அங்கு வந்தபின் காற்று உருவமாகிறது. பிறகு புகைவடிவமாக மாறுகிறது. பிறகு மேகவடிவாகி மழையாய்க் கீழே விழுகிறது. பூமியில், கோதுமை, ஜவ்வரிசி, எள், உழுந்து ஆகிய தானியங்களிலும், மற்றைய தாவரங்களிலும் பிரவேசிக்கிறது. அங்கிருந்து புருஷ சரீரத்தில் பிரவேசித்து வீரியமாய் மாறுகிறது. அங்கிருந்து ஸ்திரீ கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்து, தான் செய்த பாவ புண்ணியத்தை அனுபவிக்க ஏதேனும் ஒரு சரீரத்தை எடுக்கிறது.

இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் (ஒளிவழி) தூமாத்ரி மார்க்கம் (இருள்வழி) என்பவற்றின் விபரமாகும்.

‘மாதாடபாராதேனே’ என்ற மெட்டு.

கீதை படிக்கவேண்டுமே — கேட்கவேண்டுமே (கீதை)

மேதினியிலே கண்ணன்
வேதமெலாம் பிழிந்து
ஆதியில் அர்ச்சனற்குப்
போதனை செய்துவைத்த (கீதை)

பாவ புண்ணியம் தீர
சாவு பிறப்பு தீர
காவலனார்ச்சனற்குத்
தேவாதி தேவன் தந்த (கீதை)

ஜீவன் முக்தனின் தன்மை
ஞானிபக்தனின் மேன்மை
பாவனம் செய்யத்தானே
தேவகி சுதன் தந்த (கீதை)

ஓம் நமோ நாராயணாய்.

- 1 ஓம் ஓங்காரத் துட்பொருளாம் ஓதற் கரியவனும்
வேங்கட மாமலையின் வேந்தனும் — பாங்குடனே
தென்மதுரை சேர்த்திருப்பான் சேவிக்க வாரீரோ
கன்மவினைக் கட்டவிழக் கண்டு.
- 2 ந நமன்பயமே இல்லை நடுவேங் கடவர்
தமையண்டி னோர்க்கித் தரையில் — எமையாள
வந்த மணவாளன் வடிவழகன் நைந்துருகு
சிந்தைக் கினியனிவன் தேர்.
- 3 மோ மோகத்தில் ஆழ்ந்தவரை மொய்த்த கருணையினால்
ஏகத்தில் இன்பமுற ஈர்த்திடுவான் — சோகித்துச்
சாகாதீர் வேங்கடவன் தாள்விட்டு வேறெங்கும்
போகாதீர் தேடிப் புறம்.
- 4 நா நாரதரும் மற்றவரும் நாடியபொற் பாதமுளான்
பாரதப் போரிடையே பாண்டவற்குச் — சாரதியாய்
நின்று பூ பாரத்தை நீக்கின அவ் வேங்கடவன்
இன்றிம் மதுரையுளா னே.
- 5 ரா சீராரும் அந்தத் திருமலையின் தெய்வமே
பேராரும் தென்திசையைப் பேணவந்தான் — ஈரேழ்
உலகத்தை உந்தியிலே வைத்துமே காப்போன்
இலகுற் றிருப்பதிவ னே.
- 6 ய நேயமுள வேங்கடவன் நெற்றிமுதற் பாதமெலாம்
தூயமணி பூஷணமாய்த் தோன்றிடுவான் — ஆயுமறை
நான்கினுற் றேடி அறிபடான் ஞாலமிசை
வான்கருணை வள்ளல் மதி.
- 7 ண காணாமற் கண்டு கரைபுரண்ட இன்பமதில்
வாணனைப் போக்குநாள் வந்தடையும் — வீணனைப்
போக்காது வேங்கடவன் பொன்னடியைப் பற்றிடுவோர்
சாக்காடு காணார் சகத்து.
- 8 ய காயமெனுங் கட்டை கறிகலங்கி வீழ்ந்தொருநாள்
மாயமாய்த் தான்மறைந்து மண்ணாகும் — தாயுமாய்த்
தந்தையாய்ப் பாவிக்கும் வேங்கடவன் தாள்தொழுதால்
பந்தியா தெவ்வினையும் பார்.

தே. ர. ம.

ஓம் நமோ பகவதே வாசுதேவாய்.

- 1 ஓம் ஒமென்ற ஒரெழுத்தி னுள்ளிருக்கு மூன்றெழுத்தைத்
தாமறிந்தே அப்பால் தனிப்பொருளை — நாமுணர்ந்தால்
மீண்டு பிறப்பிறப்பு மேவாத மேற்பதத்தை
சுண்டுபெற லாகும் இனிது.
- 2 ந நானாய்ப் பிறப்பளித்த நாதனருள் எண்ணி
வருநாள் அவன்பணிக்கே வைப்போம் — திருநாள்
அதுவே எமக்காம் அதனை விடுத்தால்
கதிவே நெமக்கில்லை காண்
- 3 மோ மோட்சந் தரும் பிறவி மோகத்திற் றுண்கழிந்தால்
நாட்செல்ல உண்டாம் நமன்பாதை — மீட்சிபெற
வேண்டுமெனில் நெஞ்சே விழிப்புடனே தானிருந்து
பாண்டவன்பால் கண்ணனுரை பார்.
- 4 ப பக்தியில் லாதவர்க்குப் பாரிடையே மேலான
முக்தியினை எய்த முடியாதாம் — பக்தி
முதிரும் அறிவுடையோர் முன்னம் மொழிந்த
எதிரிலுரை யிதென்றே எண்ணு.
- 5 க கந்தத் துளவம் கழுத்தணிந்தோன் கார்முகிலின்
அந்தமுள மேனி அருளாழி — எந்தை
இணையிலாத் தெய்வம் இடுக்கணிற் காக்கும்
புணையா மவன்றனைப் போற்று.
- 6 வ வற்றாத வான்கருணை வள்ளல் திருமார்பன்
பொற்றனைப் போற்றுவோம் புந்தியால் — உற்றார்
இவனன்றி யாரும் எமக்கில்லை ஈரோழ்
புவனத்தும் அன்னான் புகல்
- 7 தே தேவசொலாம் போற்றுக் திருவன்றான் பூமிமிசை
மேவுமுயி ருய்ய விழைந்துதிப்பான் — பாவியர்க்கும்
நல்ல கதிதருவான் ஞானவொளி நல்கிடுவான்
வல்ல பெருங்கருணை மரல்.

- 8 வா வாமனனாய் மூவடிமண் மாவலிபாற் பெற்றவனைப்
பூமகள் நாய்கனைப் போற்றுவதால் — காமமுதல்
உட்பகைகள் நீங்கும் உயர்குணங்கள் பற்பலவும்
பெட்புறவே வாழ்வர் பெரிது.
- 9 சு சுந்தர மாதவனைச் சோதித் திருத்தூணில்
வந்த நரசிங்கவடி வானவனைச் — சந்ததமும்
வாழ்த்தும் பிறவி வழியடைக்கும் கல்லாகும்
ஆழ்த்தும் பேரின்பத் தது.
- 10 தே தேகமோ கீரிற் சிறுகுமிழி யொக்கும்தில்
மோகமே வெம்பிறவி மூலமாம் — நாகமேற்
பள்ளிகொளு மந்தப் பரந்தாம னைத்தொழுதால்
மெள்ள அடையலாம் வீடு
- 11 வா வாக்குமனம் செய்கை மருவியொன் றுகியருள்
நோக்க முடையவராய் நோன்பியற்றி — நீக்கமற
எங்கும் நிறைந்தவனை எப்பொழுதும் சிந்திப்பார்
எங்குமருள் காண்பர் இனிது.
- 12 ய சேபனெனத் தோன்றிடினும் செப்பின் அணியன்ஒளித்
தூயமணி வண்ணன் தொல்லுலகீர்! — காயும்
தினமணிக்கும் தண்மதிக்கும் தேசருள் அச் சோதி
மனமுறைய வைப்பீர் மகிழ்ந்து.

தொ. ரா. ப.

கீதா நிலையப் பிரசுரங்கள்.

பிரசுரம் 1	ஆன்ம போதத் தாலாட்டு	(தமிழ்)
2	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை மூலம்	(தமிழ் எழுத்து)
	(முதல் மூன்று அத்தியாயங்கள்)	
3	ஸப்தரிஷி ராமாயணம்	"
4	கீதா நிலைய பாலபஜனாவளி	"
	(கீதாகீதுன்)	
5	ப்ரஸ்னோத்தரி	"
6	தமிழின் பெருமை (வெண்பா)	(தமிழ்)
7	கீதா வினா விடை (சுருக்கம்)	"
8	இந்தியத்தாய் பத்திய ரூபம்	"
	பாரதநாட்டின் பண்டைப்பெருமை "	
9	ஸப்தரிஷி ராமாயணம்	"

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை வெண்பா	(தமிழ்)	அச்சில்
வேந்தன் துறவு விருத்தப்பா	பை	பை
தேசிய தேங்கள்	பை	பை
இரங்கற் பாக்கள் (திலகர் முதல்)	பை	பை

1922ஆம் பிரசுரமான மஹாத்மா காந்தி லிங்கப்படங்களும் (ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சித்ரகவிகளாய் அமைக்கப்பட்டவை) இன்னும் பிறவும் உள்ளன. வேண்டுமேவர் கேரிலும், தபால் மூலமாயும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கீதா நிலையம்,
30, மால் 1-வது தெரு, மதுரை.